

saaledes et i Betænkningen under Nr. 32 for Husmand Thomas Sørensen med Indstillingen under Nr. 8. Ogsaa han, forekommer det Udvalget, er bleven noget haardt behandlet. Han blev temmelig haardt saaret i Slaget ved Fredericia og var derefter indlagt paa forskellige Sygeanstalter. Han havde været en sllink Soldat, hvilket ogsaa blev tilkjendegivet derved, at han blev Dannebrogsmænd. Han fik en aarlig Pension paa 102 Kr., og det hedder i den Skrivelse, i hvilken det tilkjendegaves ham, at han fik Pension, at den er vedvarende. Ansøgeren siger fremdeles, at han er meget lidende af sit Saar, at han er i smaa Omstændigheder og har 3 uforsørgede Børn. — Han har henvendt sig til Finantsministeriet og Invalidbestyrelsen om, at det maa blive undersøgt, hvorvidt han endnu er lidende eller ikke. Man har negtet ham denne Undersøgelse og henholdt sig til sin tidligere Negtelse af Pensionen. Udvalget kan nu ikke se rettere end, da hans Andragende kun gaar ud paa, at hans Saar maa blive undersøgt, det da er rimeligt, at denne Undersøgelse maa finde Sted, og Udvalgets Indstilling gaar kun i den Retning, at det maa blive undersøgt, hvorvidt han er virkelig lidende; thi er det Tilfældet, at han er lidende og uformuende, saa opfylder han jo Pensionsbetingelserne efter Lov 9de April 1851, og Pensionen bør saaledes paany tilfalde ham. At det maa være en meget slem Ting for en Mand i hans Stilling at miste en Pension paa 100 Kr., kan jo Enhver sige sig selv. I det Hele taget forekommer det Udvalget, at man gaar noget strengt til Verks mod Invaliderne. Udvalget har havt flere Ansøgninger liggende for sig, efter hvilke man i det Mindste skulde tro, at det var saaledes. — Der er endnu et Andragende angaaende en Invalid, nemlig det under Betænkningens Nr. 40, svarende til Indstillingen under Nr. 12. For den Paagjældendes Vedkommende forholder det sig paa en Maade noget anderledes, idet han ikke har havt nogen Pension. Han blev saaret i Affairen ved Eternsørde den 5te April 1849. Hvorledes det gik til, veed han ikke; thi han blev bevidstløs. Det var i Hovedet, han fik Vessionen. Han blev tagen til Fange, ført til Rendsborg, kom siden ud og deltog paany i Tjenesten. Strax efter at være bleven saaret var han baade blind og døv. Han fik imidlertid sit Syn tilbage, men Hørelsen kom ikke ganske tilbage; han vedblev at lide af en ikke ringe Lung- hørighed, der endelig havde hans fuldstændige Raskation til Følge. Han forøinte i Tide at føre Bevis for, at han ved den nævnte Affaire havde saaret et Saar af den Bestaffenhed, at det havde den omhandlede Ulempe til Følge for ham. Siden, da han søgte Læge, nemlig Overlæge Thornam i Kjøbenhavn, blev han af denne gjort opmærksom paa, at der kunde tilkomme ham Pension. Han henvendte sig i den Anledning

til Krigsministeriet, der, som rimeligt var, henviste ham til Finantsministeriet, og Finantsministeriet svarede, at, da det ikke var tilstrækkeligt oplyst eller godtgjort, at han led af en saadan Lung- hørighed paa Grund af den omtalte Marsag, kunde man ikke give ham Noget. Han mener nu imidlertid at være i Stand til at kunne føre et saadant Bevis, og hans Andragende gaar ikke ud paa Andet end at blive sat i Stand dertil. Udvalget har forment, at dette var et billigt Forlangende og foreslaar Andragendet henvist til Finantsministeren. Det er de Andragender, der vedrøre Invaliderne. — Der er endnu kun nogle enkelte Andragender tilbage vedrørende Finantsministeren, som jeg skal fortsætte med. Der er saaledes Betænkningens Nr. 28 med Indstilling under Nr. 7. Det er det bekjendte Andragende fra Cieren af Skodborgshus Jørgen Clausen Petersen, som gjentagne Gange har henvendt sig til Rigsdagen. Som de Herrer bekjendt, gaar hans Andragende ud paa, at han har lidt et meget stort Tab i Anledning af, at Skodborgshus er bleven nedlagt som Poststed og Telegrafstation. Manden har, sikkert nok i god Tro, opført betydelige Bygninger. Udvalget har gjentagne Gange henvist ham til Finantsministeriet. Ministeriet har da ogsaa for saa vidt taget Hensyn dertil, som det har bevilget ham Lilladelse til at drive Krohold ved Beien Station. Imidlertid er det klart, at han har lidt et meget betydeligt Tab. Nu er det jo paa ingen Maade Meningen, at han skulde have sit Tab erstattet endog blot tilnærmelsesvis, thi der kan jo ikke være Tale om, at den paagjældende Mand skulde have Erstatning; han har forøvrigt gjentagne Gange skrevet i sin Ansøgning, om han ikke kunde faae en Ansættelse ved Postvesenet paa den ene eller den anden Maade, og Udvalget har tidligere henvist det til Finantsministeriet og udtalt, at man nok kunde ønske, for saa vidt det kunde ske, at der toges Hensyn til ham ved passende Leilighed. Nu andrager han endvidere om, at han maatte faae en Prioritet i sin Egen- dom, altsaa med andre Ord, et Laan af Statskassen. Udvalget har fundet det rimeligt, det vil sige, for saa vidt det kunde blive en tilstrækkelig god Prioritet, og det er kun, for saa vidt hans Andragende gaar ud derpaa, at man henviser det til Finantsministeren, idet man iøvrigt med Hensyn til hans Andragendes Indhold henholder sig til sit Edbligere. — Indstillingen under Nr. 14 gaar ud paa at henvise til Finantsministeren et Andragende fra Enken efter forhenværende Kapitain i Fodfolkets Forsterkning C. F. Wilhelm. Just ikke Andragendet, men Manden selv er en gammel Bekjendt, idet Kapitain Wilhelm tidligere har ansøgt dette Thing om en Understøttelse, og man vil maasse have i Erindring, at han i 1873 var bleven ramt af et meget haardt Sygdomstilfælde, og at Thinget i den Anledning